

Poul Nyrup Rasmussens tale ved Lone Dybkjærs bisættelse

Taler

Poul Nyrup Rasmussen
Ægtefælle og tidligere
statsminister

Dato

28. juli 2020

Sted

Holmens Kirke, København

Min elskede Lone

”Der kommer mig i møde to øjne lyseblå” – Jeg sang ofte den linje fra en gammel arbejdersang for dig. Du smilede hver gang til mig, kunne godt lide den – men ikke resten af verset, som handler om, at konen er der herhjemme ved kødgryderne og længes efter, at hendes mand kommer hjem. Det var ikke lige dig!

Vi fik gode år sammen, Lone – men let var det langt fra altid.

Vil du have glæder, må du tage sorgen med. Vi mistede begge det dyrebareste. Men vores kærlighed fandt ny næring i vores savn. Vores fællesskab blev stærkere, kærligheden blev dybere. Vi fornemmede, at livet ikke er som en lang perlekæde af lykkelige øjeblikke. Der er sorgfulde stunder imellem.

Og da de nye liv blev født, blev jeg lukket ind til to nye børnebørn, med Lones og Mettes generøsitet. Lone elskede Lukas og Nikoline, talte, tænkte og fulgte jer. Rejste med jer. Så jer vokse op. Det var lykkelige år, og jeg fik del i lykken. Der var en helt særlig dybde i Lones øjne, når vi talte om vores børnebørn.

I de seneste 10 år, Lone, blev du ramt af sygdom. Og alligevel tror jeg, de hører til vores lykkeligste. Du, Lone, var så rank og ukuelig hele vejen. Vi kom så tæt, som dansede vi første gang.

De sidste år prøvede kræften for alvor at sætte sig på os. Ved årsskiftet fik du at vide rent ud fra lægerne ”du har måneder tilbage nu, Lone”. Det blev 24-7 for os. Sammen var vi i alle døgnets 24 timer. Du viste mig den, du er og var, helt

ind i sjælen. Trods smerter og stadig heftigere hoste rakte du ud til folk omkring dig. Folk, som du nåede at møde igen fra kvindekampen, din store interesse og afgørende forskel. Til klima, miljø, til Europa. Og når de besøgende spurgte, afbrød du dem og spurgte ”hvordan har du det? Og børnebørnene var jo stadig omkring dig. Din appetit på livet var usvækket, som den var om politik.

Lone, din sygdom fik aldrig lov at dominere dig. Det var omvendt. Du klagede aldrig – ville ikke tale om din sygdom. Den indkapslede vi simpelthen i hverdagsrutiner. Vi talte som Dan Türell, om ”mest holder vi af hverdagen”. Ukuelig, tapper, med en viljestyrke, der holdt sygdommen under kontrol. Sådan var du.

De måneder blev en ny intensitet i vores kærlighed. Hvordan kunne jeg tøjle min umådelige ømhed for dig, når sygdommen gik til angreb hver eneste dag? Hvordan kunne jeg undgå at blive slået omkuld af pylren, som du kærligt frabad dig?

Hvordan kunne jeg smile til dig i al min magtesløshed, når jeg så kræfterne svinde? Du holdt os fast med styrke, ingen pylren og ingen sentimentalitet. Ingen af os havde jo mødt magtesløsheden på den måde før. Vi havde været vant til at redde verden. Du holdt fast, og du insisterede, og vi fangede øjeblikket, greb det i vores korte fælles sommer.

Og takket være dig, Lone, fik vi lykkelige øjeblikke, på trods. Luk op for solen, for Søren Solsort, for citronsommerfuglen, for planterne og blomsterne og duftene, sagde du. Og jeg fik endnu engang dine blå øjne i mine, Lone – dit smil, din stemme.

Og vi greb flere øjeblikke, hvert eneste, der bød sig. Morgenerne var de bedste med kaffe og friske aviser. ”Har du set, hvad Georg Metz nu siger?” Om Europa, om Merkel og dansk politik. Optaget af det hele. Ivrig, klar, smuk. Min sjæl, hvad vil du mere?

Og vi fik den skønneste 80-års fødselsdag, vi kunne drømme, og du kunne drømme om. Jeg håbede så meget, at kræfterne rakte. At du kunne få den dag, og du besluttede dig, og du holdt fast. Et lille mirakel. Og vi nåede at skrive et festskrift til dig om din fantastiske politiske livsindsats. Folk, venner, kolleger og medarbejdere stod i kø for at bidrage. Du nåede at læse det hele, med dit ganske

særlige, lille smil. En gylden stund.

Og også for os svingede håbet med sygdommen. Vi aftalte, at kræfterne skulle række, så vi kunne opleve USA's præsidentvalg, at vi skulle spise en burger med gode venner den dag, den aften. Lone, det lykkedes ikke. Lone, det nåede vi ikke, men jeg sender dig en sms, når resultatet er der.

Gennem de sidste fire døgn ud af i alt seks døgn på palliativ afdeling kom vi så tæt. Vi sang lige så stille, vi hviskede om vigtige ting – jeg måske mest, måske alene, men du var der hele tiden.

Jeg anede til sidst antydning af et svagt smil: kampen igen og igen. ”Der tog jeg alligevel to døgn ekstra fra kræften”.

Og så var det tid for dig at tage af sted uden smerter – som Mette og jeg havde lovet.

Og nu må jeg prøve at leve uden dig, uden vores øjeblikke, uden duften af dig og din signaturparfume, uden dit blik fra to øjne lyseblå, dit smil, din stemme.

Men, Lone – jeg vil altid vide, hvad du gerne vil have, og jeg kan høre dig sige: ”Nu ikke for patetisk eller selvhøjtidelig eller sentimental, Poul. Livet går jo videre. Jeg er her jo, lige ved siden af.”

Du vil altid være lige i nærheden. Du vil altid være i mit hjerte, og der vil være lyst. Og Lone, jeg vil sikre, at vi deler vore tanker og minder om dig. Og at du dermed bliver ved med at svæve iblandt os alle. Når vi trænger til et lille skub og en besked om at komme videre. ”Du kan jo godt”, lyder det, mens jeg mærker din styrke fra de gnistrende blå øjne.

Der vil være lyst, når vi taler om dig, og der vil være glæde. Blandt dine sidste øjeblikke var et af de smukkeste, da du – midt i dit morgenbad og befriet for smerter et sekund – sang du – nogen stor sopran var du jo ikke, Lone – men du sang på din måde så sart en stemme ”min ven, nu kommer jeg med hyacinter”. Det er den, vi skal synge nu, Lone, fordi du stadig er hos os.

Farvel, min elskede Lone. Vi ses.

Kilde

Manuskript tilsendt fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Mindetale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/poul-nyrup-rasmussens-tale-ved-lone-dybkjaers-bisaettelse>